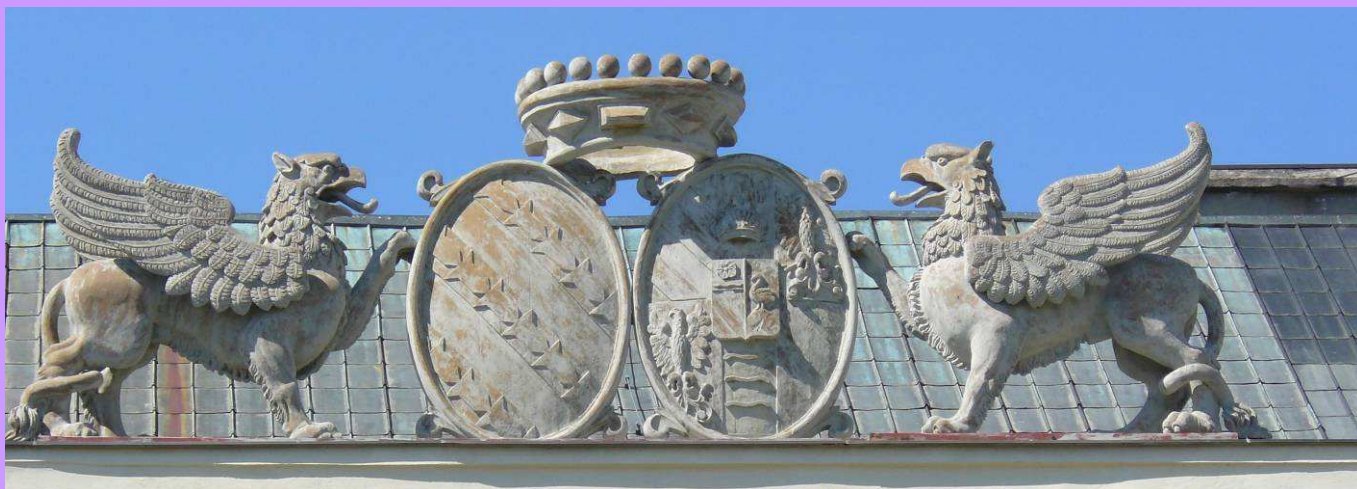




PODANÁ RUKA K SVÉPOMOCI



ŽIVOT NA ZÁMČKU



ZPRAVODAJ 3

NEPRODEJNÉ

Zpravodaj, jehož třetí číslo držíte v ruce, si klade za cíl informovat co nejširší okruh osob o pozitivních aktivitách realizovaných v našem mikroregionu, které mohou sloužit jako příklady dobré praxe ve vztahu k cílovým skupinám i dalším osobám v mikroregionu. Vychází v rámci projektu Podaná ruka k svépomoci, jehož předkladatelem je Novohradská občanská společnost o.s (N.O.S.). Projekt je financován z prostředků Evropské unie prostřednictvím Státního regionálního operačního programu – SROP a z prostředků Jihočeského kraje.

PODANÁ RUKA K SVĚPOMOCI

podana.ruka@centrum.cz



Projekt, jehož nositelem je Novohradská občanská společnost, probíhá v časovém období leden 2007 až červen 2008. Aktivity projektu vycházejí z obecné potřeby vyhledávat nové, mladé a aktivní lidi, kteří by se zapojili do místních rozvojových procesů ve svých obcích a osadách. Je zřejmé, že takoví lidé v mikroregionu jsou, jen je potřeba je vyhledat a dát jim důvěru realizovat své nápady a záměry. Základním cílem projektu je realizace speciálního metodického programu, pomocí kterého by měly týmy osob z cílových skupin projít procesem od nápadu (projektové myšlenky) k podrobné přípravě na realizaci tohoto nápadu (tj. k sestavení projektu včetně ověření realizovatelnosti). Všeobecným cílem projektu je proto cílevědomé posilování sebevědomí a aktivit vybraných cílových skupin a tím rozvinutí jejich aktivního přístupu k životu, k prostředí, které je obklopuje a k lidem, se kterými v běžném životě komunikují. Tím se současně vytváří základ zdravé občanské společnosti, která se nebude obávat podílu na věcech veřejných.

Mgr. Marcela Pokorná (1978)



Vystudovala Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy – obor klinická psychologie. Na Ústavu fyzikální biologie Jihočeské univerzity pracuje čtvrtým rokem. Jednou z jejích pracovních povinností je pomáhat cizincům s vyřizováním dokumentů potřebných k životu v České republice. Snaží se jim pomáhat nejen po pracovní stránce, ale snaží se, aby byla oporou, ať už se na ni obrátí s problémem pracovním nebo osobním. Nedá se říci, že tato práce je pro ni jen denní rutinou. Váží si důvěry, kterou v ní lidé mají a snaží se jí nezklamat.

Ve volném čase se věnuje svým dvěma psům, latinsko americkým a standardním tancům a hře na housle.

Spolupráci na projektu Podaná ruka s radostí přijala. Se svým týmem zpracovala toto číslo zpravodaje a společně také realizují jeden z podprojektů. Zmapovat bohatou skladbu různých národností a jejich charakteristik jí přijde jako zajímavý a užitečný počin.

„Budu ráda, když si toto číslo najde svoje čtenáře a ti po jeho přečtení získají pocit, že život na zámku je pro ně otevřenější a přístupnější než se zvenku může zdát.

M.P., březen 2008

ŽIVOT NA ZÁMKU

Marcela Pokorná

CO SE VLASTNĚ DĚJE NA ZÁMKU V NOVÝCH HRADECH?

Ještě před několika málo lety měla na zámku v Nových Hradech sídlo Střední zemědělská škola. Já tuto školu nepamatuji, protože v Nových Hradech žijí pouhé tři roky. Tradice „zemědělkyně“ je v Nových Hradech zažitá a spousta lidí ještě nezažnamenala změnu. Vězte tedy, že od roku 2004 je zámek sídlem Akademického a univerzitního centra (AUC). Jak už název napovídá, AUC sdružuje dva ústavy.

První z nich je **Ústav systémové biologie a ekologie Akademie věd České republiky (USBE AV ČR)** a druhým je **Ústav fyzikální biologie Jihočeské univerzity (UFB JU)**. Pokud se v tom hned napoprvé neorientujete, nezoufejte, naprosto Vás chápu. Nejste jediní. Nejvíce lituji pracovníky pošty, kteří pro zámek rozdělují poštu a mají práci ještě zapeklitější tím, že oběma ústavům chodí dopisy s nadepsaným názvem obou ústavů nejen v češtině, ale také v angličtině, němčině i jiných jazycích. Aby to bylo ještě o trochu složitější, i odesílatelé často komolí názvy ústavů a potom už nelze jinak, než prostě dopis otevřít a zkoumat.

Oba ústavy se věnují zkoumání fotosyntézy, strukturní biologie, počítačové biochemie, systémové biologie a bioinženýrství. Úloha poměrně nově fungujícího technologického inkubátoru, sídlícího v bývalém hraběcím skleníku, spočívá v přenosu technologií do praxe. Tento přenos mají „na svědomí“ technologické firmy v inkubátoru sídlící. UFB JU má navíc akreditovaný čtyřletý doktorský studijní program biofyziky.

Na zámku také funguje konferenční centrum, které zajišťuje národní i mezinárodní vědecké konference a sympozia, včetně ubytování v nově zrekonstruovaných pokojích.

Na zámku můžete v důsledku toho, co jsem výše napsala, potkat kromě české, velmi různorodou mozaiku více či méně exotických národností. Stabilně jsou to příslušníci národnosti běloruské, irácké, iránské, ruské, německé, slovenské, rakouské, indické, pákistánské nebo americké. Jde buďto o studenty nebo vědecké pracovníky na pozicích docentů nebo profesorů. A jak se těm všem vlastně v České republice, v Nových Hradech, líbí? To jsem zjišťovala v průběhu uplynulých několika málo let celkem pravidelně, neboť se všemi cizinci na zámku přicházím do styku každý den....

ZÁMEČTÍ CIZINCI POD DROBNOHLEDEM

KAREY RAWITSCHER – DOBRODRUŽNÁ AMERIČANKA

Ptáte se, jak se žena, která žije celý svůj dosavadní život v New Yorku, najednou ocitne v Nových Hradech? Partner přívětivé Karey v New Yorku dlouhá léta pracoval – je však Čech. Dostal nabídku vést na zámku laboratoř zobrazovacích technik a přijetí této nabídky bylo podmíněno stěhováním celé rodiny, včetně malého Pepíčka a Marušky, do České republiky.

Karey s rodinou sice stabilně bydlí v centru Českých Budějovic, ale díky práci svého partnera tráví ona i děti na zámku hodně času. Karey je velmi tvořivá, kreativní a nebojí se zkusit nové věci, a proto si velmi rychle našla přátele i cestu, jak se realizovat. Nádherně a nápaditě kreslí, zapojila se také do divadelní aktivity Studentského univerzitního divadla v Českých Budějovicích, kde právě pomáhá s výtvarnou scénou. Nejvíce úsilí však věnuje studiu českého jazyka a raketově se v něm zlepšuje. Také nás naučila, jak se správně po americku slaví svátky jako je Halloween nebo Den svatého Valentína.

Ten v Americe není jen svátkem zamilovaných dvojic, ale spíše jde o vyjádření náklonnosti komukoli, koho máte rádi. Rodiče s dětmi pečou speciální sušenky ve tvaru amorků a srdíček, které potom rozdávají těm, které mají rádi.

Trávit čas ve společnosti Karey je opravdu velmi příjemně strávený čas naplněný usilovnou snahou každého chytit ten pěkný americký přízvuk.



Karey s manželem Josefem a jejich dcerou Maruškou

MGR. ANAMIKA MISHRA A DR. KUMUD MISHRA

INDICKÝ PŮVAB V NOVÝCH HRADECH

Anamika a Kumud jsou manželé. Nejen oni, ale i všichni jejich sourozenci jsou rozptýleni po světě. V Londýně, v New Yorku. Před tím, než oba do Nových Hradů dorazili, trpěla jsem naivní představou, že přijede patriotní Ind se zahalenou a zakřiknutou ženou, která bez manžela, svého poloboha, neudělá ani krůček. Nu dobře, nic takového, ach, ty předsudky. Musím říci, že Anamika, ač žena, navštěvuje pětkrát týdně posilovnu, cestuje po světě a při rozhovoru můžete vidět, jak svého manžela sem tam mentoruje. Kumud je mírný, hodný a usměvavý chlapík a emancipace jeho ženy mu absolutně nevádí.

Jednou, když jsem s Anamikou jela na Cizineckou policii do Budějovic, nedalo mi, abych se nezeptala, zda i ona a Kumud jsou příkladem domluveného manželství. A jsou.

Prý se o sobě dozvěděli od rodičů a prvně jeden druhého kontaktovali mailem. Mailový kontakt pokračoval a potom se seznámili i osobně. A samozřejmě se vzali. Je to prostě tak, v Indii nikdo nepřemýšlí o tom, jak by to mohlo být jinak.

A proč ne, na příkladu Anamiky a Kumuda je vidět, že to funguje. Už od pohledu je patrné, že jde o šťastný pár.

Co nám manželé řekli k otázce života v Čechách?

Anamika: „Po dva roky, které studuji v Čechách, jsem se vždy setkala s milými, slušnými a pokornými lidmi. Bohužel, zjistila jsem záhy, že jazyková bariéra bude velký problém. V Nových Hradech, kde žiji, je totiž, mimo akademicko-univerzitní sféru, velmi málo lidí, kteří umějí anglicky.

I když navštěvuji kurz češtiny dvakrát týdně, stále je pro mne běžná komunikace problémem. Jako každý začátečník rozumím jen jednotlivým slovům, ale nechápu smysl. Místo, kde studuji, je plné lidí, kteří neustále pracují a ještě do nedávna se našlo jen málo příležitostí, kdy bychom měli možnosti si neformálně popovídat o běžných aspektech života. Potom jsme začali chodit na lekce českého jazyka a tam už jsme, v rámci výuky, začali pronikat jeden druhému více do soukromí. Při výuce se navíc dost nasmějeme. Spolupracuji s mnoha českými kolegy a mnoho z nich mi ochotně pomůže, pokud potřebuji – nejen v oblasti vědy, ale i v ostatních nepracovních záležitostech.

S žádnými vážnými problémy jsem se nikdy nesečkala, mám štěstí.

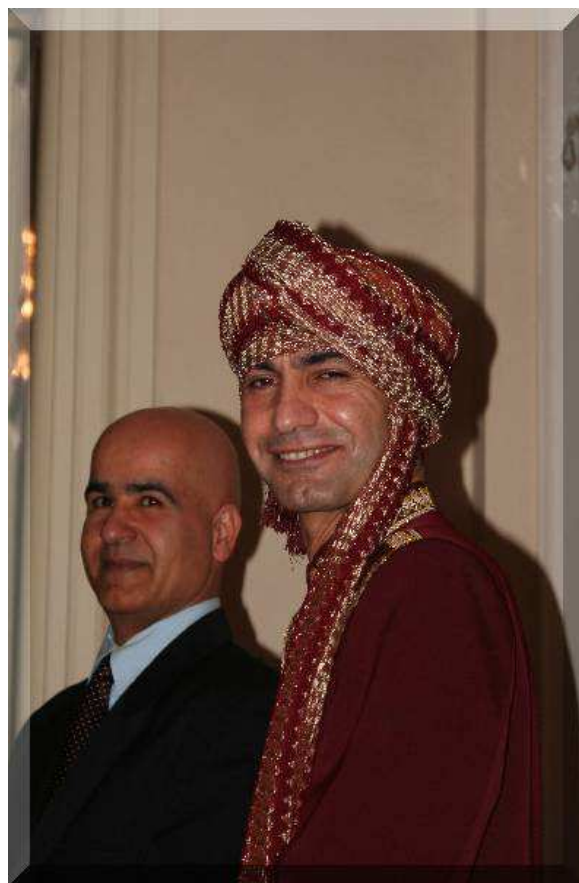


Anamika a Kumud Mishra

Kumud: „Mnohokrát jsem už dostal otázku, jak jsem se o nějakých Nových Hradech vlastně dozvěděl. Byla to trochu kostrbatá cesta. Tehdy jsem pracoval na institutu v Kalkatě. Nejdříve mi můj indický kolega žijící dlouhodobě v USA řekl o jednom konkrétním projektu a dal mi kontakt na vedoucího tohoto projektu. Ten byl z Nových Hradů a mailem jsme se dohodli, že já přijedu jako zaměstnanec a moje žena nastoupí do doktorského studia. Podařilo se, ani s vízy nebyly problémy a nyní jsme v České republice už třetím rokem. Já si právě teď dělám řidičák a i když i moje znalost češtiny je poněkud podprůměrná, jde to. Můj instruktor například obohatil můj český slovník o následující slova: „pomalu, proboha, pomalu“.

DOC. ALI HUSSAIN RESHAK AL JAARY S RODINOU ZÍSKAT ČESKÉ VÍZUM? HOROR TISÍCE A JEDNÉ NOCI!

Také Aliho cesta do Nových Hradů vedla přes domluvu o spolupráci na jedné ze zahraničních konferencí. Ali, jeho zahalená žena Rowada a dvě dcery Dania a Nagham jsou z Iráku. O vízum do České republiky žádal Ali v době, kdy celý svět upíral pozornost k teroristickým aférám. Že Ali získá vízum do naší republiky a započne konečně práci, která bez něho stagnovala, se zdálo chvílemi nemožné. Však už jsme mu také familiárně říkali „imaginární Ali“. Nakonec se podařilo, Ali vízum dostal, nicméně celá anabáze trvala zhruba rok a půl intenzivního vyřizování, neustálé komunikace s cizineckou policií, státními zastupiteli a jinými úřady. Nezřídka se stávalo, že jeden úřad požadoval od jiného úřadu dokument, který však ten jiný úřad nebyl schopen nebo oprávněn vydat. Když už se zdálo, že je vše zdárně „vypapírováno“, kdosi si vzpomněl, že fotografie v Aliho pasu je nevyhovující, protože se liší od Aliho aktuální podoby. Tak. A začali jsem znovu a od nuly. Naštěstí Ali přijel a díky neustále mailové komunikaci a společnému řešení nejednoho napínavého problému už přijel jako můj dobrý známý.



Ali v tradičním arabském královském kroji



Dvanáctiletá dcera Dania

Bohužel trochu podcenil naši zimu a jediné boty, které všichni měli, byly sandály. Ale oproti trablům, které už jsme vyřešili během vyřizování víza, bylo urychlené sehnání bytelných zimních bot pro všechny doslova odpočinkem.

Ali je fyzik, laserový designér. Dokázal v průběhu několika málo měsíců zprovoznit nefunkční laserové zobrazovací systémy, na jejichž opravách pohořely i specializované firmy.

Ač o Arabech a Muslimech, ke kterým se Ali řadí, kolují různé historky a obestírají je všelijaké předsudky, Ali i jeho rodina jsou prototypem lidí, na které se můžete spolehnout a bez obav je požádat o radu nebo pomoc. Ano, jde o mentalitu, která je ve srovnání s naší úplně jiná a možná si na ni musíte i trochu zvyknout, leč ve smyslu dobrosrdečnosti a ryzího charakteru je Ali skutečně typickým „exemplářem“.

BC. MIKE GREEN

Z PRINCETONU NA KONEC SVĚTA ANEB DOJEM Z NOVÝCH HRADŮ

Nemohu zapomenout na jednoho z prvních cizinců, se kterými jsme na zámku strávili hodně času. Pravděpodobně je jediným, který si pobyt u nás nevybral úplně dobrovolně, nýbrž byl v rámci výměnného pobytu vyslán. Tomu také naprosto odpovídá to, co o Nových Hradech napsal:

„Jsem studentem bakalářského studia biologie a chemie na princetonské univerzitě v New Jersey. Během léta 2005 jsem se zúčastnil výměnného studijního programu mezi univerzitou v Princetonu a Ústavem fyzikální biologie v Nových Hradech a tato skutečnost mi přinesla mnoho dojmů a nových zkušeností. Už při cestě z pražského letiště do Nových Hradů jsem věděl, že půjde o mimořádně zajímavé léto. Kromě toho, že mi bylo řečeno, že budu pracovat pod vedením dr. Ettricha, jsem o místě, kde strávím léto, věděl velmi málo. Když jsme opustili dálnici a pokračovali po silnici, která vedla venkovem a míjeli více ohrad s kravami, než jsem viděl kdykoli předtím, uvědomil jsem si přesně, kde jsem: tam, kde lišky dávají dobrou noc...

Svůj dosavadní život jsem prožil v nejlidnatějším státě Spojených států a byl jsem více než rozčarován z toho, že místní vesnice byly odděleny od ostatních domů pouze poli, nikde žádné domy.

Jen fakt, že princetonská univerzita, kde probíhá můj výzkum a studium, má v průměru dvakrát více populace, než celé Nové Hradky, byl pro mne doslova šokem.

Dělal jsem také všechno možné, abych našel „normální“ ingredience, ze kterých by se dalo vařit a stále jsem nechápal, proč Češi konzumují tolik uzenin a proč je kečup nezbytnou součástí tolika jídel.

Samozřejmě ne všechny mé dojmy byly jen negativní. Princeton je jedním z nejdražších míst, které můžete v New Jersey najít. Za „levný“ oběd ve školní jídelně tam snadno utratíte v přepočtu 300,- českých korun, kdežto v Nových Hradech zaplatíte sedminu stejné částky nejen za oběd, ale dokonce za ještě více jídla.

Také pohodová atmosféra Nových Hradů je v ostrém kontrastu s princetonským, šestadvacetihodinovým dnem Oddělení molekulární biologie.

Čím dál více jsem byl šťastný, že mohu přičichnout ke skutečné kultuře Čech na relativně panenském místě.

Když se po třech měsících přiblížil konec mého pobytu, nemohl jsem si pomoci, ale mnohem více, než všechno nové a hodnotné, co jsem se zde naučil a poznal, jsem ocenil fakt, že se konečně vrátím zase domů (jen vtipkuji).“

DOKTORANDI Z MINSKA - POČETNÁ KOMUNITA

Nejvyšší procento cizinců zastupují na zámku bezpochyby Bělorusové. V této chvíli jsou už nedílnou součástí všech čtyř ročníků doktorandského studia. Prvním průkopníkem byl Alexander Dulebo, který vzhledem ke své průbojnosti a cílevědomosti podnikl spolupráci s neprobádanou krajinou novohradské univerzity víceméně z vlastní iniciativy. Když se vrátil domů do Minska, zprávu o úrovni novohradské vědecké scény rozšířil mezi ostatní studenty minských univerzit a zájemci o studium se začali rozrůstat geometrickou řadou. Jak je vidět z práce a výsledků studia absolventů běloruských univerzit, jsou tyto na velmi dobré úrovni.

Bělorusové jsou velmi srdeční, milí, ochotní a společenší lidé. Velmi rychle se naučí komunikovat v českém jazyce a mnoho z nich se už před příjezdem češtině učí, takže jsou schopni si většinu věcí zařídit sami. Chovají se spontánně a v takových chvílích byste sotva hádali, že jde o seriózní studenty doktorského studia. Vzpomínám si, že jednou (bylo už hodně po půlnoci), jsme v kuchyni rozpoutali turnaj tenisové čtyřhry, kdy však rakety byly nahrazeny pánvičkami a míček slupkou od mandarinky. Vydrželi jsme hrát skoro dvě hodiny a nebylo to zrovna v úplné tichosti, takže druhý den o našem souboji věděl celý zámek...

Dvou z excelentních běloruských studentů, Nicka a Alexe jsem se zeptala, jaký mají názor na českou mentalitu, Čechy a život u nás vůbec. Zaujalo mne, jak jsou jejich názory rozdílné, přesto, že oba jsou stejně staří, žijí v Čechách stejně dlouho a pocházejí z podobných sociálních podmínek.



Elena, Alex a Vladimír na oblíbených výletech na kole

Alex: „Zjistil jsem, že Češi jsou otevření lidé a mnoho z nich vám ochotně nabídne pomoc (dokonce neznámí lidé na ulici). V každém případě, jako ostatní moderní Evropané se nejdříve starají o vlastní profit, teprve potom o ostatní. Ale to samozřejmě není specifikum Čechů, ale lidí vůbec. Všiml jsem si také, že Češi jsou mnohem citlivější a emotivnější než národy, které jsem dosud poznal. To je mi moc sympatické, protože totéž znám ze své domoviny – z Běloruska..“

Něco takového se sotva najde například v Anglii a už vůbec ne ve Státech. Češi jsou velcí fandové sportu. Člověk si toho může povšimnout doslova na každém kroku – téměř každý Čech, kterého jsem kdy poznal, pěstuje nebo pěstoval nějaký sport, sleduje sportovní televizní přenosy (TV je umístěno téměř v každé restauraci), Češi rádi nosí sportovní oblečení při jakékoli příležitosti atd.

Díky svému studiu, práci a také ostatním aktivitám ve volném čase komunikuji s Čechy v mnoha oblastech dění. Nikdy jsem nezaznamenal nějaké problémy nebo těžkosti, přesněji řečeno žádné výraznější, než kdekoli jinde ve světě. Možná je to i tím, že se já sám snažím vždy chovat slušně a s respektem. Potom není důvod, abych nebyl přijat podobně.

Vlastně nikdy jsem žádné výraznější problémy neměl. Dokonce pouze s malou znalostí českého jazyka se můžete vyhnout nebo vyřešit mnoho nedorozumění, se kterými se člověk setká.“



Katja, Tanja a Oksana

Nick: „Co můžu říci o Češích? Pokud je budu srovnávat s Bělorusy, jsou mnohem uvolněnější a „free“, což se ale také odráží v ekonomické a politické situaci země. Češi hodně chodí se smutnými pohledy a sklopenou hlavou, na ulici jsem snad ještě neviděl, že by se na sebe lidé jen tak usmáli. Na druhou stranu v obchodech a při dalších veřejných kontaktech jsou o mnoho milejší a interaktivnější, než u nás. Také se mi zdá, že Češi nejsou nijak zvlášť pyšní na to, že jsou Češi. Toho jsem si všiml hlavně proto, že u nás je to extrémně naopak.“

PROF. VASSILIOS SARAFIS - KOSMOPOLITNÍ NOVOZÉLANĎAN

Abychom do naší mozaiky optimistického mládí vsadili také trochu realistického pohledu životem a světem zkušeného člověka, tlumočím nyní názor pětadesátiletého profesora Sarafise na život cizince v České republice.

„Po celou dobu, co se pohybuji po České republice jsem například zaznamenal, že lidé se příliš nezvou navzájem na návštěvy k sobě domů. To je oproti zahraničí dost markantní rozdíl.“

Z čeho jsem byl nejvíce rozčarován a stále jsem, je naprostý nedostatek jakýchkoli informací souvisejících se zaměstnáním, například jsem nikdy nedostal žádná objasnění, jak fungují v Čechách odvody daní a jiné poplatky související s výplatou. Poslední věcí, která se však primárně týká mého zaměstnání, je naprostý nedostatek jakékoli pomoci či doporučení cizincům v případě grantové problematiky. Pro cizince je velmi těžké obsáhnout českou byrokracii a častěji, než se mi zdá normální, se setkávám s lidmi, kteří, ač zastávají poměrně významné pozice a funkce, kde se kontakt s cizinci předpokládá, nedomluvíte se s nimi žádným světovým jazykem. S tím se spojují i další a další problémy.“

Samozřejmě mám i příjemné zážitky a zkušenosti. To, co jsem uvedl výše jsou moje esenciální pocity z České republiky.“

DR. BABAK MINOFAR - MOJE ČEŠTINA MÁ K DOKONALOSTI DALEKO

Babak je z Iránu. Doktorát vystudoval v Praze a za tři roky, které tam strávil, se naučil hodně dobře česky. Když cizinec umí jazyk, nemám tím na mysli, že by přesně věděl, jaké i/y se píše ve větě „zavilí šakali vyli na vilné víly“. Pro mne to znamená, že se dokáže domluvit v jakékoli běžné situaci tak, aby opravdu porozuměl a také mu porozuměno bylo. A to je právě případ Babaka. V Nových Hradech je Babak teprve dva měsíce. Je to milý a společenský chlapík, jemuž lidé často kladou otázky ve smyslu

„...a co že máte, jako Iránec, české příjmení, pane Babák....?“

CO BYSTE ŘEKLI, ŽE DĚLAJÍ ZÁMEČTÍ CIZINCI VE SVÉM VOLNÉM ČASE?

Cizinci se do volnočasových aktivit zapojují velice rádi, také rádi přicházejí s nápady, co zorganizovat, rádi se do organizace aktivně zapojují. To je samozřejmě podmíněno tím, kolik mají práce a v jakém časovém rozsahu, kolik si mohou dovolit utratit za zábavu peněz a podobně. V rámci úspěšně získaných projektů na podporu integračních aktivit se samozřejmě snažíme náklady, které si cizinci normálně hradí sami, minimalizovat. V každém případě si myslím, že nejdůležitější je klást důraz na výuku českého jazyka. Pokud cizinci zvládnou alespoň základní komunikaci například na úřadech, jsou nesrovnatelně samostatnější a soběstačnější. Někdy mají dlouho tendenci využívat pomoc přátel, kteří je mohou doprovázet například na Cizineckou policii nebo Úřad práce, nebo spoléhat na fakt, že úředníci zvládnou některý ze světových jazyků, ale dříve nebo později každý z nich zjistí, že vlastní samostatnost v komunikačních dovednostech je nezbytná.



Zleva: Dr. Babak Minofar z Iránu, Doc. Dr. Jost Ludwig z Německa, Mgr. Abdul Samad z Pákistánu, Mgr. Nick Lapkouski z Běloruska, Doc. Ali Reshak z Iráku a Mgr. Alexey Bondar z Běloruska

O příslušnících rusky mluvících národů se dá říci, že si češtinu „oposlouchají“ a i když s chybami, jsou schopni se brzy normálně domluvit. U příslušníků neslovanských národností je výuka trochu složitější a je třeba počítat s naprostou odlišností jazyků, mnohdy i písma.

Ale vraťme se k využití volného času. Obecně platí, že cizinci téměř neustále pracují nebo studují. Ať už přísluší k jakékoli národnosti, většinou se sdružují společně, ale ne striktně. Důvodem, proč je tomu tak, je opět hlavně jazyková bariéra.

Jak tedy tráví volný čas?

Anamika (Indie): *Chodím pravidelně na aerobik a do posilovny. Ráda vařím a trávím čas s přáteli. S manželem rádi sledujeme online indické vysílání.*

Tanya (Bělorusko): *Také chodím na aerobik a do posilovny, vlastně tam chodíme skoro všichni. Oblíbili jsme si stolní hry jako Puerto Rico nebo San Juan. Od té doby, co jsme v Čechách, což jsou dva roky, hraje tyto hry aspoň jednou týdně. Mám také ráda vyšívání.*

Nick (Bělorusko): *Abych netrhal partu, tak i já chodím do fitka, ale hlavně kvůli boxovacím pytlí, je to skvělá forma odreagování.*

Ali (Irák): *Mojí mimopracovní zálibou je hlavně moje rodina. Jinak rád chodím sám na procházky nebo projížďky na kole. Někdy je příjemné být jen sám se sebou.*

Vladimír (Bělorusko): *Mou zálibou je basketball. Díky své výšce jsem se rychle dostal mezi novohradské hráče a dvakrát týdně si chodíme zahrát.*

Alex (Bělorusko): *Mojí největší zálibou je moje práce, ale kromě toho rád poslouchám hudbu šedesátých let nebo se podívám na nějaký dobrý film. Mám rád filmy A. Hitchcoka, A. Kurosawy nebo I. Bergmanna, které se v Čechách dají běžně sehnat. V Bělorusku jsem závodně tančil rock'n'roll.*

Anna (Bělorusko): *Jsem v Čechách krátce, takže jsem si ještě nezmapovala možnosti. Doma jsem ale dělala vrcholově lehkou atletiku (běh na krátké tratě) a v kondici se určitě hodlám udržovat i tady.*

AKTIVITY PRO CIZINCE A O CIZINCÍCH

V roce 2007 se v Nových Hradech uskutečnilo několik aktivit, jejichž motivem byla inkluze cizích státních příslušníků.

V rámci projektu Rodina odvedle se na zámku v Nových Hradech uskutečnil jeden z několika multikulturních večerů organizovaných v určitém časovém odstupu hned v několika městech v České republice. Rodina odvedle je integrační program pro cizince, který dle společných zájmů vybírá manželské páry tak, že český pár pozve k sobě domů na oběd pár jiné národnosti. Celkem se uskutečnilo na 500 takových společných obědů, které se dějí ve stejný den a ve stejný čas, ale ne na jednom místě, nýbrž v desítkách různých domácností. Vzniklo už tak nejedno hezké přátelství, které přetrvalo dodnes.

Následně nato se uskutečnil cyklus Multikulturních večerů. Do organizace jsme se zapojili spolu s Multikulturním centrem při Diecézní charitě v Českých Budějovicích. S nabídkou realizace takového večera jsme byli osloveni pražským občanským sdružením Slovo 21, od jehož vůdkyně, paní Bulgan Otsonguren Rico vlastně nápad společných obědů a Multikulturních večerů vzešel.

Účast na večeru přijal i starosta Nových Hradů Mgr. Vladimír Hokr. Krátce promluvil na zajímavé téma - pestrost národností na Novohradsku v průběhu dějin. Po úvodních slovech byl ke shlédnutí dokument o projektu Rodina odvedle. V živých vystoupeních provázejících Multikulturní večer zazářila houslistka Heidi Johanna Vacek z Finska, klavíristka Karla Kubaštová, mladý jedenáctiletý houslista Payton Vaucrosson z Bermud a pěvecký soubor Ukrajinců žijících v Českých Budějovicích. K tanci a posle-

chu hrálo Zámecké trio. Zábava se rozběhla vskutku veselá a na tvářích všech zúčastněných bylo vidět, že organizační úsilí stálo za to.

Dalšími aktivitami byla, je a jistě bude výuka českého jazyka, soubor různých, veřejně přístupných přednášek a rukodělných aktivit. Pravděpodobně nejúspěšnější akcí byla přednáška o čajích spojená s ochutnávkou čajů typických například pro oblast Indie a Ruska, tedy národů, které na zámku máme. Součástí byl i přednes houslo-kytarových skladeb a promítání diapoziitivů z čajových cest pana Jakuba Lady Vavřiny, čajového tovaryše a cestovatele. Smyslem přednášky bylo seznámit veřejnost s mentalitou cizinců prostřednictvím něčeho, co je známé oběma stranám – tedy prostřednictvím čajů, které pijí každé ráno po celém světě.

Pak jsou tu letní školy Akademického a univerzitního centra, které se konají každý rok a trvají celý červenec. Primárně není tato aktivita zaměřena na integraci cizinců, nicméně pravdou je, že počet cizinců, kteří se této aktivitu účastní, je rok od roku větší. Letní škola Schola ludus, zaměřená na získání doktorandských studentů pro Ústav fyzikální biologie Jihočeské univerzity je určená nejen vysokoškolákům z Čech, ale i výběrovým studentům ze zahraničí. Schola ludus poskytuje studentům vysokých škol po dobu celého července možnost pracovat na vědeckých projektech. Schola ludus byla v prvních letech výhradně obsazena českými a slovenskými studenty, v posledních třech letech došlo k průlom, kdy léto v prostorách laboratoří Akademického a univerzitního centra mohli strávit studenti z Běloruska, Indie, Německa, Rakouska, USA, Litvy, Ukrajiny, Mexika, Slovenska, Thajska, Filipín i jiných států.

V roce 2008 máme společně s cizinci v plánu soubor přednášek o zemích, ze kterých cizinci pocházejí. Koncem ledna jsme uvedli první o Iránu. V češtině přednášel dr. Babak Minofar. Jeho úkolem bylo připravit si cca hodinovou přednášku, která by dala veřejnosti možnost nahlédnout do tajů iránské kultury, historie i dneška. Celá přednáška působila velmi svěžím dojmem a byla doplněna ochutnávkou tradičních iránských pochoutek a čaje.

Do budoucna plánujeme přednášku o Bělorusku, Mexiku, Iráku, Indii, Finsku a dalších.



Dr. Babak Minofar přednáší o Iránu

Dne 25. listopadu 2007 se na zámku v Nových Hradech uskutečnil **Multikulturní večer** věnovaný cizincům a jejich inkluzi do české majoritní společnosti. Setkalo se zde na 80 lidí, jak Čechů tak i cizinců, převážně z Ukrajiny, Běloruska, Indie, Iráku, Iránu, Finska, Mongolska, Bermud a Rakouska.



Pěvecký soubor Ukrajinců, kteří v rámci Multikulturního večera vystoupili na zámku v Nových Hradech 25. listopadu 2007. Dále jste se tu mohli setkat s národností běloruskou, ruskou, indickou, iráckou, finskou, mongolskou, bermudskou a rakouskou.

Účastníci Multikulturního večera pořádaného Slovem 21, o. s., Akademickým a univerzitním centrem a Multikulturním centrem při Diecézní charitě v Českých Budějovicích se skvěle oddali zábavě a veselí.



Všichni účastníci Multikulturního večera ve Vstupním sále zámku, kterého se zúčastnila i Dr.Bohumila Vančurová z Krajského úřadu Jihočeského kraje.

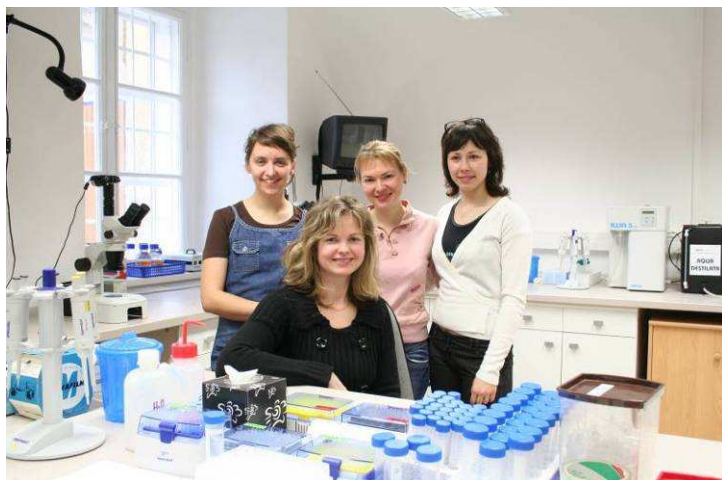


Výuku českého jazyka bylo nutné rozdělit na skupinu „slovanských a neslovanských národů“, protože jejich tempo i potřeby se při výuce velmi liší.

Přednáška o čajích – o pochutině společně jak cizincům, tak Čechům. Hudebně tématickými skladbami doprovodila na housle slečna Heidi Vacek a kytaristka Hedvika Matějková. Přednášel a čaje připravoval Jakub Lada Vavřina s pomocnicí Karolínou z Dobré čajovny v Hroznové ulici v Českých Budějovicích. Očekávali jsme účast 20 osob, ale přišlo jich padesát. Byli jsme z toho trochu šokovaní, nicméně potěšení a šťastní.



Cizinci a Češi spolu tráví hodně času a to nejen při práci v laboratoři.



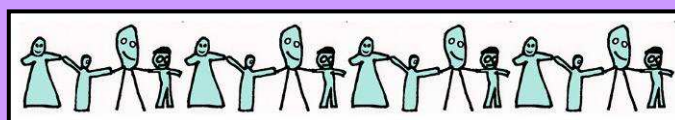
Slovensko – běloruský tým
krystalografické laboratoře

Mgr. Alexander Dulebo představuje
studentům laboratoř buněčné biologie



ZÁVĚREM...

...mohu říci, že mně samotné se s cizinci spolupracuje i komunikuje moc dobře. Vzpomínám si, že začátky pro mne byly těžké, protože jsem i já byla ovlivněna různými předsudky a hlavně nebyla jsem zvyklá aktivně používat cizí jazyky. Ale o cizincích se zpočátku dalo říci totéž a proto jsme k sobě vzájemně byli shovívaví. Problematika cizinecké legislativy i cizinci jako takoví, jejich kultura, zvyky, tradice, mentalita, to mne vždy velmi zajímalo. Chápala jsem i situaci, kdy se člověk ocitne v cizí zemi, protože jsem sama žila nějaký čas v Norsku a pamatuji si, jak jsem byla vděčná, když mi byl někdo ochotný poradit, co mám jako cizinka vyřídit, zařídit, udělat, na co si dát pozor. Jsem moc ráda, že stejným způsobem teď mohu pomáhat cizincům já.



Tato akce byla financována Evropskou unií a Jihočeským krajem v rámci Společného regionálního operačního programu – grantové schéma 3.2 na podporu sociální integrace v Jihočeském kraji.